

Солов'їний маршрут Івана Компанійця

розповів, що пише вірші українською і російською мовами і запропонував нам добірку зі своєї творчої доробку. Цю пропозицію редакція прийняла. Вважаємо, що так ми можемо конкретною справою підтримати українську мову на Сході України, де живе і працює начальником депо Іван Компанієць, який пише гарні вірші українською та російською мовами.

Ось як розповідає про себе Іван Степанович Компанієць. "Народився у 1955 році під містом Дебальцеве Донецької області в селищі Комишатка. Працював помічником машиніста електровоза в місті Слав'янську в локомотивному депо. Там же через 5 років поїхав машиністом електровоза, а ще через 5 років став машиністом-інструктором. Після закінчення Харківського інституту інженерів залізничного транспорту вже 17 років працюю керівником локомотивного депо. Одружений. Маю двох синів, які теж закінчили залізничні вузи і працюють на залізничному транспорті. Вірші пишу давно, зі шкільних років. Видавався в багатьох газетах і журналах в Україні і в Росії. Пишу російською і українською мовами. Маю чотири видані поетичні збірки – "Чорне і біле", "Горобинове сяйво", "Свято сонця" і "Калинове кохання". Є членом міжрегіональної спілки письменників України".

Вірші Івана Степановича - щирі і відверті. У них його світогляд, його життєва мудрість, його душа. Читаючи їх, розумієш, що питання мови є, насамперед, справою особистого духовного вибору. І якщо звучить у серці українське слово, то де б не жив чоловік, він усюди залишиться відданим рідній мові. Відчуває мелодію цих віршів, розділяє з автором солов'їний маршрут його життя і збагнить найвище призначення кожного з нас – любити цей світ і все, що є у ньому.

Ігор ПАРАЩАК

Останнім часом у нашій державі на різних рівнях точаться суперечки з приводу української мови. І питання це стало предметом недостойних політичних торгів. Редакція «Львівського залізничника» стоїть на позиціях неутручання у політичні події, але у питанні ставлення до української мови ми вважаємо основним не дискусію, а конкретну справу, реальну допомогу. Мова не вмере, не загине доти, доки є хоча б двоє людей, які можуть і хочуть нею спілкуватися.

Нещодавно мені зателефонував незнайомий чоловік і назвався Іваном Степановичем Компанієм, начальником локомотивного депо Родаково Донецької залізниці. Незвичним було вже те, що мій співрозмовник добре володіє українською. У нетривалій розмові Іван Степанович

ВІД ЖІНОЧИХ ПАРФУМ

Від жіночих парфум
В трускавецькому парку задуха
Море гарних жінок
Менше зірок вночі як на те,
Влітку тут їхній бум
Чоловіку ж натерпна мука,
Бо ніщо, хоч кричи,
Крім кохання, на розум не йде.

Ось білявки пливають,
Мов хмаринки за обрій далекий,
В сукнях ніжних весни
Наче сонце пролите на плай,
Наче липи цвітуть,
А над ними злітають лелеки
В синьоокі вири
За назримий життя небокрай.

Тут троянди, поглянь,
Їхня радість вже липню відкрилась,
Вони мають дітей,
Та ще спомин не жде каяття,

Сива осені рань
В їх думках ще сльозою не вмилась
Їм до смутку очей,
Що лишилось, і див, і життя.

Он жінки у літах,
Немов квіти "король-королева"
Коси їх в сивині,
Але погляд, мов блиск зоряниць,
В їх минулих роках
Відцвіло вже шаленство травневе,
Коли їм королі
Не вклонялись, а падали ниць.

України весь цвіт,
А точніше весь світ в Україні
За добу мов за вік
В Трускавці я знайшов і пізнав
Серед паркових віт
Мов в Едемській розквітлій долині
Я, Адам – чоловік,
Єви повість життя прочитав.

ЛИПАМ ТРУСКАВЦЯ

Квітнуть липи сторічні шалено
У розлогих гаях Трускавця
Білий цвіт їх медовий та щемний,
Немов юність, ведуть до вінця.

Наче в лісі, з духмяного зілля,
Мавки, долі в віночки, вплели
Щоб музики на гучне весілля
Молодцятм той дар віднесли.

Бо самим із зеленого гаю
До людей не прийти на свята,
Буйним квітом журливо співають
Про свої молодії літа.

Про кохання щасливе, мов весна,
Що приходить лиш раз на життя,
Так, медово-духмяне, бо перше,
Інші, в сльозах, немов каяття.

Квітнуть липи під небом високим,
Щастям спогадів в вирій летять,
Втрати ж, в трави, мов рани глибокі
За чим плачуть серця і болять.

Чуєш вітер доносить: – "Жадана,
Нам, як липи, уже не цвісти...
Тож за пізнє останнє кохання
Мою грішную душу прости."

ДУБ – ХРЕСТИЩЕ Селищу Хрестищу під містом Слов'яногорськом присвячую

Я сидів у гаю
На пеньку, що від дуба лишився,
В прохолоднім раю
З гомінком ручаєм поміж трав,
Пахло зіллям навкруг,
Спів пташиний, мов килим стелився
І вчувалось мені,
Що зі мною той пень розмовляв.

Він мені розповів,
Як із жолудя, з синьої глини
Його пагін маленький
В тутешнім пробився гаю,
Як він вперше зустрів
Весну красну з очима дитини
І зростав веселенький,
Спиваючи міць з ручаю.

Поруч батько й брати
У вишиванках з листя веселих,
Мов залізні стовпи,
Тягар неба несли на плечах,
Щоб воно з висоти
На людські не упало оселі,
Не змішало усе
В дикий хаос, безлюддя і страх.

Пролітали роки,
Дуб угору, мов велетень, звівся
І, як долю рідні,
Ношу батька і діда прийняв,
Щоб колись його син,
Поки ще він на світ не з'явився,
Якось теж, навесні
Радо сонечко тут зустрічав.

І, було б, мабуть, так...
Він прожив би віки в ріднім колі,
Став дуплистим, слабким,

Передавши синам те, чим жив.
І коли з річки рак
Просвітив би йому вирок долі,
Дух його через дим
Відлетів би до райських лісів.

Та судилося йому
До старечих сивин не дожити...
Якось табором став
Тут чумацький обоз, що віз сіль.
На обід в ручаю
Чумаки стали рибу ловити
І татарин напад
На обозників вмиг звідусіль.

Отаман чумаків,
Його, з рівних, обрала дорога,
Враз, голоблю схопивши,
На бій усіх хлопців підняв,
Так поганців «хрестив»,
Що душ двадцять відправив до Бога,
Без ясиру лишивши,
Чималенький полон з них зібрав.

–"Хоч танцюй гопака! -
Накосили чужинців до біса!" -
Промовляв отаман
Товариству братів-чумаків.
Враз ворожа стріла,
Як змія, просвітіла із лісу,
Уп'ялася в жупан
І той день його очі згасив.

Тут Назар і помер,
Що у Каневі, кажуть, хрестився,
Де від дуба дуб вище
Ріс і в небо вростав навіки.
Що ж робити тепер?
Щоб про лицаря спогад лишився

Ухвалили – ...Хрестище
На могилі піднять чумаки.

То ж по чім була річ?
І сокири дуб кращій пізнали
Був він сильний, мов крес,
Найстрункший, найвищий з дубів.
За одну лише ніч
Чумаки з нього тут змайстрували
В тридцять саженів хрест

Бо й Назар стільки років прожив.
В скелях біля струмка
Той хрестище вони вмурували,
Щоб його звідусіль
Могли бачити всі чумаки,
Щоби хрест ватажка
Побратими завжди впізнавали,
Везучи степом сіль,
І сьогодні, і через віки.

Так хрестищем дуб став,
Залишив бубон-пень у долині
При струмку, край села,
Що Хрестищем зоветься з тих пір.
Хрест ще довго стояв
На могилі Назара, ще й нині
По околицях йде
Про Хрестище оте поговор.

Допікав літній день
Обрій, хлібом, по білих далечах.
Від нестерпного жару
Прохлади в гаю я шукав,
Де старий з дуба пень,
Що тримав колись небо на плечах,
Розповів як Назару
Довічною пам'яттю став.

ТРУСКАВЕЦЬ

настоянный дух
Тот, чьи кроны срослись
с небесами.

Это даль – изумруд,
край смэрэк и яльць,
Это полдень янтарно сияющий,

Это сотни ручьев, это тысячи лиц.
Вам навстречу добро излуcaющих.

Где вода, как роса,
С вас смывает года,
Лечит жизни, что судьбами ранятся,

Где покой и уют
В вашу душу войдут
Погостить... да возьмут и останутся.

Трускавец.
Это волны-бескиды в лесах
В море грустных небес Абиссинии,
Это домиков красные крыши в садах
И рассветы пронзительно синие.

Это парки из лип –
вековухек старух
И дорожек, мощенных сердцами,
И дубравы на солнце

СОЛОВ'ЯНИЙ МАРШРУТ

Участку Донецкой железной дороги перегону Родаково-Сентяновка посвящаю

Этот старый маршрут
В степь по солнцу
положен весной.
Говорят старики -
К шахтным косям
в донбасскую рань.
Поезда, что бегут,
Ныне здесь лишь ползут колеёю
Вдоль прохладной реки
Под красивым названьем Лугань.

Грохот их попригих,
На чернок-уголек меньше спрос,
Было две колеи,
Скорбно память пылит по одной,
А второй, раза три,
Дизель-поезд, воловий обоз,
Будто тростью слепой
То туда, то сюда простучит.

Даст сигнал машинист,
Побежит дизелек гулкой ранью
На распашку в вагон
Окна все, чтобы было слышной,
Как с дубравок, где лист
Терпко пахнет расцветшей геранью,
Вплыл малиновый звон
Тот, что зорькой святил соловей.

Сколько здесь вдоль пути
Соловьиных концертных подарков!
Остановка. Сойди -
И другой тебя встретит солист.
Из Родаково жди
До Сентяновки липовых парков,
Будет петь соловьи
И дарить симфонический свист.

Пусть в вагонах сидит
Разночинный славянский народ,
Словьиный маршрут

Научил всех мечтать и молчать,
Здесь ревнивец – простит,
А неверящий – друга поймет,
Бога те обретут,
Кто вчера был готов убивать.

А билет туда – грош,
Стоит гривну с полушкой в придачу,
Но проедь, посмотри,
Свою цену маршрут назовет...
И, возможно, поймешь,
Почему в двух вагонах все плачут,
А еще в двух поет
Чудным хором донбасский народ.

Соловей-словянин
Он не птица для нас, а душа,
Дух гайков и дубрав
Нам бесценный подарок Богов.
Не принял Аргентин,
Для Америк не спев ни шиша,
Завезли – петь не стал
И в Эдемах еврейских садов.

Соловьиный маршрут
Верен только украинским далям
От Донца до Карпат
Он дорога поющей земли.
Кто приедут, поймут
Почему называются раем
Земли те, где звучат,
Так душевно поют соловьи.

Нынче мне здесь поют,
Окрыляя меня высотой,
Проводница-судьба,
Мне бессрочный продайте билет
В соловьиный маршрут,
Что пролеж меж весной и зимою,
Для меня навсегда,
До скончания жизненных лет.

Іван КОМПАНІЄЦЬ, начальник локомотивного депо Родаково